

van allen met hun Fedorahaar en fijne snoetjes! Je zegt het toch niet aan mevrouw."

„Ik zou nog liever! Ik zeg maar, geen koeien geen moeien."

„Of je gelijk hebt."

Dien middag echter wist mevrouw Zandberg er alles van en nog meer zelfs dan Rika verteld had, ze waren uit een café gekomen en ze hadden zoo echt verliefd met mekaar geloopt en zij gingen later den kant op van de Damstraat.

„Ik begrijp 't niet," zeide mevrouw, „zij was om negen uur weer t'huis."

„Let uwes maar op, mevrouw! Ik heb 't altijd wel gedacht, er steekt wat achter. Ik heb al met zooveel kameraden gewoond, maar zoo'n vreemde snoes als Marie heb ik nog nooit aangetroffen. Zij doet heel anders als andere boeien."

In vroegeren tijd zou mevrouw Zandberg eenvoudig geantwoord hebben, dat komt omdat Marie haar plicht doet en niets dan haar plicht, wat de dames dienstboden steeds meer en meer moeite schijnt te kosten en wat in het oog vooral der mevrouwen toch zoo makkelijk en licht schijnt.

„Ik kan haar toch niet ondervragen," zeide Charlotte, „wat zij buiten mijn huis doet, is mijn zaak niet. Zij is op tijd t'huis gekomen, dus kan ik er niets van zeggen."

't Speet zoowel mevrouw Zandberg als Daatje bijzonder, dat zij een aanknoopingspunt misten om beter in Marie's privaat leven door te dringen; groote nieuwsgierigheid vervulde bijna op dezelfde hoogte mevrouw, meid en werkster, doch zij zagen voor het oogenblik geen kans die te bevredigen.

Toevallig was Rose Marie dien middag druk bezig den stoep te dweilen toen Frank langs kwam; een onweerstaanbare kracht trok hem naar de Plantage, hij wilde weten of zij goed t'huis was gekomen, eigenlijk was 't belachelijk, wie verongelukt er nu in een tram maar hij had geen rust vóór hij er zichzelf van overtuigd had.

Toen hij haar zag in haar katoenen japonnetje met opgestroopte mouwen, neergehurkt op den grond en met haar fijne handen de blauwe steenen op dweilende, vloog het bloed hem eensklaps naar het gelaat; schaamte, ergeris, gekwetste trots, spijt, hij wist het zelf niet, vervulden hem geheel.

„Rose," zeide hij, terwijl zij opstond en den emmer verzette om hem den doorgang vrij te laten „laat het uit zijn! kom met mij mede. Ik zal..."

Hij zweeg, wanneer hij nu oprecht tegen zichzelf had willen zijn, zou hij bekend hebben, dat niets hem thans weerhield dan valsche schaamte, hij voelde zich overwonnen door dat kind en Rosa Marina zou des noods onvoltooid blijven!

„Je weet mijn voorwaarde," antwoordde zij, nam den emmer op, en ging het huis in.

Frank voelde dat hij nu te strijden had; strijd was hem onbekend, nooit was hij in de noodzakelijkheid geweest iemands tegenstand te overwinnen; de eerste, die hem had durven tegenstreven was Rose Marie geweest toen zij voor geen geld wilde poseeren; hij had haar getrouwd. Licht dacht hij